

МУЗА

літературно - мистецька газета

№ 1 (7) ВРЧЕНЬ - ЛЮПЧИЙ 1995

Читайте у номері:

- мала чорно-біла поемка Неди Нежданої;
- продовження підбірки Андрія Підпалого;
- оповідання Емми Андієвської, виставка творів якої проходила в КМА наприкінці грудня 1994 року.

EMMA ANDIEWSKA Blumen, 1994. Acryl. on su carta. cm. 50x64.

З 2 по 16 лютого в галереї мистецтв КМА працюватиме виставка Івана Валентина Загородного, який Спілкою художників висунений на здобуття премії ім. Шевченка.

МУЗА № 1 (7), 1995

Неда Нездана

Світло чорного дня

(мала чорно - біла поемка)

Дім у білому озері
озеро де не можна озиратися
бо позаду голос одинокий
у музиці безголосій
підеш і вороття нема
бо стулить твої губи
над тобою вода

Озеро у чорному домі
дім де не можна диміти
бо вода вогню не любить
і дим над озером
то туман-безуман
а в туманах ні дома
ні озера не видно

Ми сидимо біля кавового озера
ще лежить на вершинах морозиво
ми ще холодні але вже солодкі
і спрага як нав'язлива мелодія
давай ти вип'єш моє відбиття
а я твоє...

До мого білого входу ведуть сходи, і, піднімаючись, ти ви-
щаєш. Я висиплю тобі багацько різних сходинок, але не дуже
(щоб я змогла ще дотягнутися до губ).

А вхід такий широкий, що не помітиш, як увійдеш. Зупиняю-
ся біля твого чорного входу. А ти ж не попередив, що він замкне-
ний, бо, мабуть, не знав, що людина і година з однієї цегли: в
них рухаються лише в одному напрямі.

І як же я себе відімкну? Я ж не можу бути одночасно по
обидві сторони дверей.

І світло покинуло нас
і чорний квадрат був не видним
на чорному тлі
і що то було?
може дзеркало може вікно
і тепло відійшло
тільки форма у нього
ні кольору ані смаку
а форма звичайна а форма тілесна
був одяг холодний і довгий
був одяг безлюдний
я скинула
одяг як тіло
і тіло як одяг
і залишиться чорним квадратом
на чорному тлі

Хто правий
не правий
чорно-біле кіно
монтаж прихованого світла
ти хочеш туману
я хочу контрасту
та ніяк не можу тебе углядіти
а ти не можеш запам'ятати
чорно-білий сон
тільки синьється мак в молоко
молоко проливається в землю
а на землю сніжинки летять
коли прокинемось
чи я захочу ще туману
чи пахнутимеш ти контрастом?

Я ще твоя
я ще не вмію розрізняти біле й чорне
це тліє недопалок кинутий у ніч
і тиша червоніє від сірників
цивильногаснучих ліхтариків
між двома будинками

Я ще твоя
біле це занадто далеко
а в чорне я не вірю
обрис недопалку вже не розрізнити

образ його кровинка на шкірі темного
звіра
що хоче його злизати

Я ще твоя
але язик солоний і мокрий
і білий дим починає проступати
на тлі чорного смутку

... то не озеро а спрага втілена
то не гори а камені на серці
подивився ти
тільки твоїй силует у воді
подивилась я
тільки мій .

Дорога ніяк не може зупинитися
і чоловік шукатиме вигнанний
куди дорога туди і він
куди він туди і дорога
а над ним ніч умирає вічно
а під ним земля живе смертю
і в кожному оці щось сіре
чи то вовки ідуть назустріч
чи переміщено все в пам'яті

А дорога й не дорога а сніг
а чоловіка не видно бо білий
і праворуч крок чорно
і ліворуч крок
і йде він до білої вершини
чорної гори
а сходинки з-під ніг утікають
униз котяться
бо сорочка у гори лавинна
а душа у неї альпіністська

Іде чоловік до жінки
підніметься на гору
поцілує такий камінь
як розталий сніг
гірський кришталь називається
щоб увічнитися
закам'яніти.

Андрій Підпалый

(продовження підбірки).

* * *

Мурашками стечуться відблиски горизонтів грошей. І музика набере шовковості снігу наступної зими. І друзі співатимуть на стрічках.

* * *

Весна встає з книжок. Можливості просякують новими вулицями і дворами біля міських ставків. А треба бачити велику кількість риб у сітях на трамвайних зупинках і осіннє листя скручене, наче спалені листи. - Оступитися можна лише згідно з долею протікання води крізь щілини у якійсь кімнаті.

* * *

Сходячи сходами і пізнаючи споглядання на вітрі у всяк пом'якшуваних можливостях музичних відгомнів і річкових заток, напливали безпосередні розповіді про лякливий спуск на лижах взимку в лісі біля міста. Напам'ять вивчивши перед тим спроби розуміння напрямку руху з пагорбів на лижах. - Так стрибають мисливці на лижах з далекої півночі. - А сьогодні лише третій день розповіді.

* * *

Розчинити розмазати все навколо на страхові - і сприйняття тебе впаде як розламання цілого парку.

* * *

Розмальований крилами Густин день вилаяв протерту величну стрибку. А упасти зміг розглядаючи кав'ярні довкола берега річки зі старого кіно. - У лісі жовтою крейдою малюють плями, а на озерах вже перший лід.

* * *

Вершина напередодні смаку меду. Сполука повітря і води вчащає ритм дерев (смуги лісу) на горизонті. І втеча за місто спроваджує за тобою музичні об'єми поряд з усім взятим найманним військом, поряд з брутальним сміхом і поряд з прямунням рідної в місті вулиці на гору у розлогість і рівність теплого степу, - проведи рукою.

* * *

Стримано пройшли між тими ночами всі чуттєві локалізації. А третій поверх, можливо, відходить, наче поїзд. А струшуваний червоний жар гуде по руці в зоровім баченні лівого ока, стелячись на якісь різнокольорові пташки. - Це наше гарне увійдення до бравих звеличень сьогодні на сторінках стопокірних кольорів підручника.

Берег річки біля фабрики ранньої осені.

Квіти фабрики заливалися чорним відображенням у склі темних дощових вікон. Рогова оправа від окулярів лежала на піску. Грайтеся промінням цієї ріки, що має в собі трохи смаку трави з мого 19-річчя.

Батькові.

Мисливці самі проходять загазованими вулицями, мороз майбутньої (ще місяців із два) зими інкрустує всередині дула їхніх рушниць - шкіряні сумки своїм кольором заспокоюють, розповідаючи про історію сонця над цим містом. А трамваї, міфічно вбрані в пухнасті кольори, обвішані перськими килимами їздять по сусідніх, трохи брудних, змазаних сонцем вулицях.

* * *

І шум м'якшає, він стає подібний до спогаду про торт, з'їдений на ходу у вузькій замкнутій вулиці.

* * *

Втома виповнювала зруйновані всередині картонні коробки.

Стоячи, рахую гроші, нервово дивлюсь під ноги.

* * *

На листку паперу намальована

зелена гора, що купається в рудому, медовому озері.

Невелике металеве колесо млина шаленіє від більш стрімкої водяної течії.

В кімнаті сусідів грає музика старих естрадних капел 70-тих років. Я стою в дворі біля дерева. В кишенях маю якісь блискучі цяцьки - різний металевий непотріб.

Смійтеся наказую !

Вулицею піднімається осінь.

Плоский витягнутий акварельний горизонт.

Ну що, починаймо, Панове.

* * *

Занесено це до розумних споживань корисного ранку.

Зелені найжачені загородження років стрибали в рови спуску.

Кольорова гама летіла, як постріл в темені, від нас, далі.

* * *

Сум трапився разом і поряд було довокільне розмахування добром і майже виробленим розумом.

Отримувати міць у своїх грудей, рослин і вітру, зафарбованого в зелене.

* * *

Пролетіть примружено спалення у начинення отвору пучка стріли.

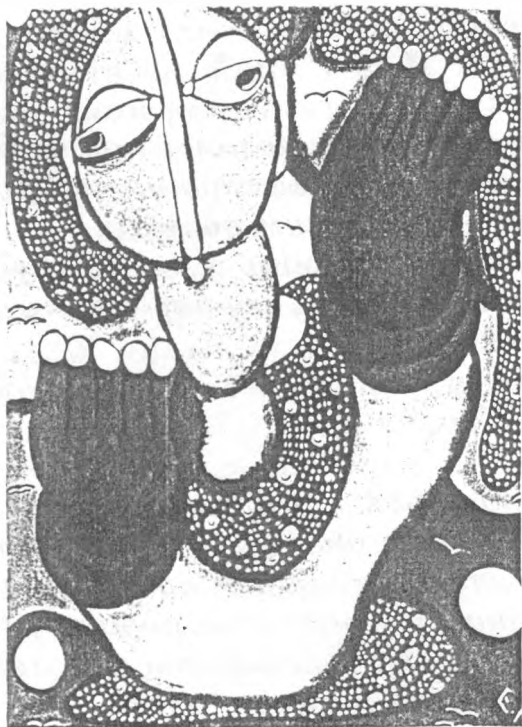
Мур заспіває щільно про суперечку спожитого вечірнього порошку.

Білок очей заливається зеленим спиртом сторожових гусей.

На пошті.

"Цей лист мусить відійти ще сьогодні". "Але сьогодні вже не працюють". "Від того, що лист прийде хоч хвилиною пізніше, завалиться світобудова, згине все, і ніколи більше не існуватиме цього світу". "Цього світу не існуватиме, так буде інший, і люди влаштуються десь в іншому просторі поза світобудовою". "Якщо цей лист не відійде сьогодні..." "Сьогодні вже не працюють. Він не відійде, пошта державна установа, і все тут підвладне законам, згідно з якими пошта сьогодні вже не працює". "Тоді все загине!" "На жаль, я нічим не можу допомогти".

Стеля почала обсипатися і стіни обвалюватися, але поштар не рухнувся за своїм віконцем. Він цього не помітив. Це помітила лише стара бабця, що прийшла отримувати ренту. Вона сіла на підлогу й заплакала. Поштар глянув на неї й сказав, щоб вона встала, бо сидіти на підлозі серед пошти заборонено. Але бабця його вже не чула. Її покрило каміння і шутер світобудови.

Емма Андіївська. Об'єктизм, 1993. Акрил, см 50х64

В ресторані.

"Якщо ти не повернешся, я умру", сказала дівчина, сміючися і поїдаючи з бокала морозиво із суніць". "Від цього не вмирають", відповів уявний співбесідник за її столом. "Життя таке просте, і ти скоро забудеш, що він будь-коли існував". "Ти мусиш повернутися, бо я умру", сказала дівчина. "Я не можу без тебе". "Кожен може без іншого, і з такими рожевими щічками, як у тебе, так швидко не вмирають". "Але я умру, бо я не можу без тебе".

Повз столик проїздили авта і проходили самовпевнені молодики, розгойдуючи стегнами повітря.

"Я вмираю", сказала дівчина і заплатила за морозиво. "Молоді від цього не вмирають, все загоїть час". "Для мене не існує часу". "Так говорять всі в твоєму віці". "Якщо ти не повернешся, я умру", сказала дівчина і підвелася з-за столика. На неї глянули два пани, що їли бутерброди з холодним індицом, і провели її поглядом. Вона була гарна і молода, і, власне, було шкода, що коли вона переходила вулицю, то крізь неї вже проїжджала авта. Особові вантажні авта з причепами, і проходили люди й поліцаї, що керували вуличним рухом.

* * *

* * *

Так, як міріади
Водяних краплинок
Сточують найвищі скелі,
Так наймікроскопічніші
Часточки буденщини
Розбивають вщент почуття...
Те почуття, що зветься любов'ю...

Але для мене це скоріше
Самозречення...

Замість любові приходить
буйдужість,
Замість радості - песимізм...
Нудьга і сум заволочують
Увесь обрій сірими хмарами,
З яких летиться дощ,
Що розбиває любов
І затоплює всі уламки.
Щоб не знайшов
Ніхто...

* * *

У мене не вистачає сили
На сіру повсякденність,
Яка, мов сірий дощ,
Намочить тобі крила,
І ти не можеш летіти...
Далі...

Краще за це - темрява,
Чорна чорнота ночі,
Коли можна заховатися
У куточку ліжка
І при світлі ліхтаря
За вікном
Мріяти про тебе...

Мое хоббі зараз -
Заплющувати очі
І дивитися на тебе.
Це так, бо інакше
Просто неможливо -
Ти далеко.
А тим часом поряд
Інші обличчя,
Які теж хочуть
Бути рідними ...
Їм би це вдалося ...
Колись раніше...
Але вже не зараз ...

* * *

Ти - один для мене,
Єдиний і неповторний...
Про кого можна думати,
Кого можна снити вночі,
Не боячися того,
Що може бути і є насправді...

* * *

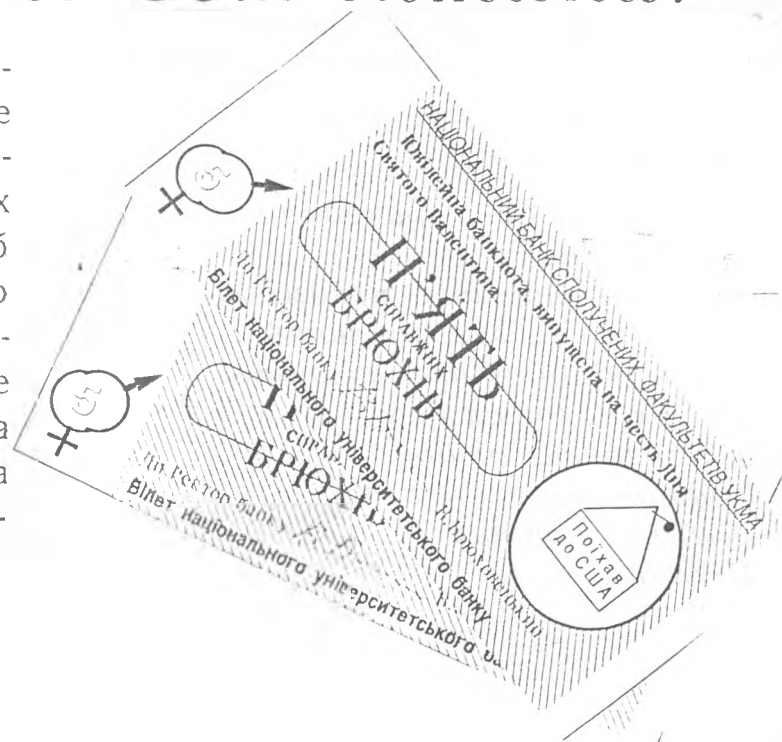
Я відчуваю прірву
Поміж тобою і мною...
Чому?
Вона глибока і страшна,
Бо вона - прірва.
Її неможливо
Засипати нічим,
Хіба що попелом
Сердець...
Я можу спалити своє серце...
А ти?

О.

День Святого Валентина!

Студенти другого і особливо третього року навчання вже добре знають цю непогану традицію - відзначати день усіх закоханих веселою забавою. Хочеться, щоб цього року це свято не проминуло тихо й безслідно в стінах університету. Отож, всі закохані, не впустіть такий шанс! Але майте на увазі, що справді цікавою забава буде тоді, коли ви самі її створюватимете.

Успіхів!

Валентин і Валентина знову з нами, знову тут,
Валентин і Валентина, всі до вас на свято йдуть...
День кохання і любові, всюди родоці та сміх,
Валентин і Валентина всіх вітають, всіх - усіх.

Щиро вдячні за сприяння у роботі:
Видавничому дому "Академія", працівни-
кам служби президента, ректорату, ксерок-
су і також усім, кому ми докучали зі своїми
проблемами.

Зі своїми творчими доробками, а також із пропозиціями та побажаннями щодо нашої газети звертайтеся у кімнату №205, 2 корпус НаУКМА.

“МУЗА”- літературно - мистецька газета Мистецько - Інформаційного Студентського Товариства “МІСТ”, Студентське Братство НаУКМА. Виходить щомісяця.
Номер підготувала Оксана Винничук.

МЭБ А № 1 (7), 1995